

Мр Никола Бодирога

асистент Правног факултета Универзитета у Београду

ОДБАЦИВАЊЕ НЕРАЗУМЉИВЕ ТУЖБЕ*

Решењем Окружног суда у Београду Гж. бр. 16910/06, донетим у седници већа, одржаној дана 06.06.2007. године, а поводом жалбе тужиље, укинута је решење Првог општинског суда у Београду П. бр. 9474/06 од 6.11.2006. године, којим је одбачена тужба и предмет враћен истом суду на поновни поступак. Жалбена инстанца је заузела став да противречност реферата тужбе и петитума не представља недостатак због којег се тужба не може разматрати, те да, уважавајући ову чињеницу, није било места одбацивању тужбе. У образложењу свог укидајућег решења Окружни суд у Београду је навео следеће:

„Изреком побијаног решења одбачена је тужба коју је тужиља С.М. поднела томе суду дана 31.10. 2006.године, против означених тужених, ради поништаја уговора, као неуредна. Против овог решења, тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући га из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијаног решења, сходно овлашћењима из члана 372, а у вези са чланом 388. ЗПП, Окружни суд је нашао да је жалба основана. Првостепени суд је починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361, ст. 1, а у вези чл. 104. и 187. ЗПП, на које тужиља основано у жалби указује, а у погледу разлога које тај суд даје у вези уредности поднете тужбе, односно недостатка утицаја на поступање по истој.

Према датим разлозима, првостепени суд је поступајући по поднетој тужби ради поништаја уговора, имајући у виду да се рефе-

* Овај текст је настао у оквиру пројекта Правног факултета Универзитета у Београду *Развој правног система Србије и хармонизација са правом Европске уније (правни, економски, политички и социолошки аспекти).*

рат тужбе односи на разлоге ништавости наведеног уговора, док се петитумом тужбе тражи поништај истог, а тужба је у име тужиље поднета од стране стручног лица-пуномоћника из реда адвоката, нашао да се ради о неуредној тужби, па је у смислу члана 103, ст. 6. ЗПП, одлучио као у изреци побијаног решења.

Међутим, имајући у виду битне повреде одредаба парничног поступка на које је указано, овакав закључак првостепеног суда се не може прихватити као правилан. Наиме, имајући у виду садржај поднете тужбе, а посебно да иста садржи све што је потребно да би се сматрала уредном, сходно одредби чл. 100 ЗПП, остало је нејасно, са којих се разлога ради о тужби која је неуредна и по којој се не може поступати, управо сходно одредби чл. 100, а у вези чл. 187, ст. 1 ЗПП, обзиром да је суд пропустио да исте правилно примени.

Ово са разлога, што је и одредбом чл. 100, ст. 2 ЗПП предвиђено да поднесци морају бити разумљиви, и садржавати све што је потребно да би се по њима могло поступати, нарочито назначење суда, имена и адресе странака и њихових заступника, предмет спора (чија је садржина ближе прописана одредбом члана 187 ЗПП, у погледу одређеног захтева, чињеница и доказа на којима се исти заснива), па је у конкретном случају остало потпуно нејасно, са којих је разлога првостепени суд применом одредбе чл. 103, ст. 6 ЗПП тужбу одбацио, при чему, по налажењу овог суда, дати разлози који се односе на реферат тужбе, те основ постављеног захтева, не чине поднету тужбу неуредном у смислу наведених законских прописа, нити представљају недостатак који спречава даље поступање по истој, на шта тужиља основано у жалби указује.

С тога, по налажењу овог суда, у конкретном случају није било места примени наведених законских одредби и одбачају тужбе, као неуредне, у смислу чл. 103, ст. 6 ЗПП, па је исто решење морало бити укинато и предмет враћен истом суду на поновни поступак. У поновном поступку ће првостепени суд поступити по примедбама из овог решења и отклонити битне повреде одредаба парничног поступка на које је указано, па ће, имајући у виду да суд није везан основном тужбеном захтеву, односно да ће поступати по тужби, иако тужилац није навео основ истог, о постављеном захтеву, након што изведе потребне доказе, одлучити новом и правилном, на закону заснованом одлуком. Са изложеног, Окружни суд је у смислу чл. 387, ст. 1, тач. 3 ЗПП, одлучио као у изреци наведеног решења.¹

¹ Решење Окружног суда у Београду Гж. бр. 16910/06 од 06.06.2007. године.

1. РАЗЛОЗИ ЗА ОДБАЦИВАЊЕ ТУЖБЕ

Одбацивање тужбе представља одлуку парничног суда, донету у форми решења, којом он утврђује да нису задовољене основне процесне претпоставке да би се ушло у мериторно одлучивање. Том приликом, поступајући суд је гледишта, да је поднета тужба, процесноправно, у тој мери манљива, да онемогућава нормалан ток парничног поступка одржавањем главне расправе, те утврђивањем чињеница и извођење доказа, а све у циљу долажења до закључка о основности тужбеног захтева. Недостаци су такви да је сваки даљи рад суда у тој правној ствари немогућ. Не може се наставити са парничним поступком, а да се претходно не расправе околности које су томе сметња, било да су та питања покренуле странке или их је покренуо сам суд.

Важећи Закон о парничном поступку² (у даљем тексту: ЗПП) је направио значајан искорак у односу на своје претходнике, покушавајући да унесе мало више система у институт одбацивања тужбе. Одлуке о одбацивању тужбе се доносе првенствено у фази припремања главне расправе.³ Под припремама за главну расправу се подразумевају: претходно испитивање тужбе, достављање тужбе туженом на одговор, одржавање припремног рочишта и заказивање главне расправе. У овом случају је најинтересантнија фаза претходног испитивања тужбе. Суд по претходном испитивању тужбе доноси решење којим се тужба одбацује ако утврди: 1) да одлучивање о тужбеном захтеву не спада у судску надлежност; 2) да је тужба подигнута неблаговремено, ако је посебним прописима одређен рок за подизање тужбе; 3) да о истом захтеву већ тече парница; 4) да је ствар правноснажно пресуђена; 5) да је у истој ствари закључено судско поравнање; 6) да не постоји правни интерес тужиоца за подизање тужбе из члана 188 овог закона; 7) да тужилац у року који је суд одредио није отклонио недостатке из чл. 78 и 103 овог закона.⁴

Законодавац се приликом нормирања разлога за одбацивање тужбе позива и на чл. 78 и 103 ЗПП. Првим се прописују процесноправне последице недостатака тужбе који се односе на повреде правила о страначкој способности, те правила о уредном заступању. У случају да је тужба оптерећена наведеним недостацима суд је дужан да позове странку да тужбу исправи у одређеном року. Док се ти недостаци не отклоне, у поступку се могу предузимати само оне

² Закон о парничном поступку (*Службени гласник РС*, 125/04).

³ Могу се донети и током главне расправе све до њеног закључења, али се тада озбиљно доводи у питање економичност таквог поступања.

⁴ В. чл. 279 ЗПП.

радње због чијег би одлагања могле да настану штетне последице.⁵ Уколико су недостаци неотклоњиви или ако одређени рок безуспешно протекне, суд је дужан да одбаци тужбу, а све радње које су наведеним недостацима погођене морају бити укинуге.⁶ Члан 103. је много важнији за анализу цитиране судске одлуке. Он уређује поступање суда са неразумљивим поднеском. Уколико је поднесак неразумљив или не садржи све што је потребно да би се по њему могло поступити, суд ће странци која нема пуномоћника адвоката вратити поднесак ради исправке, осим ако законом није другачије одређено.⁷ Отклањање ових недостатака мора бити извршено у року који је одредио суд. Ако странка не врати поднесак у одређеном року, сматраће се да је исти повучен. Странка може одлучити да истраје у свом тумачењу и да врати суду неисправљен поднесак, у ком случају ће он бити одбачен.

Коначно, како би се поштрила процесна дисциплина и спречило одуговлачење поступка, ЗПП не предвиђа поправни испит за адвоката који је потписао неразумљиву тужбу. Адвокат мора поседовати толики ниво правничког знања и способности који омогућује писање уредних и разумљивих тужби. Њему се у погледу неразумљивости тужбе не може гледати кроз прсте. Чињеница да је неразумљиву тужбу потписао адвокат, довољан је разлог за њено одбацивање, без остављања додатног рока за уклањање недостатака. Суд предузима мере за отклањање недостатака неразумљиве тужбе у складу са чл. 78 и 103 ЗПП.⁸ То не важи у спору у коме странка има пуномоћника адвоката. Када је поднесак који је у име странке поднео адвокат неразумљив или не садржи све што је потребно да би се по њему могло поступати, суд ће га одбацити.⁹

2. КАДА ЈЕ ТУЖБА НЕРАЗУМЉИВА?

Тужба је парнична радња којом се иницира вођење парничног поступка. Њоме се одређују парничне странке и предмет парничног поступка. Она представља специфичан правозаштитни захтев тужилаца за пресудом одређене садржине. Изглед њене изреке суду предлаже сам тужилац. У материјалном смислу, тужба представља право да се тражи судска заштита неког грађанског права или правног од-

⁵ В. чл. 78, ст. 4 ЗПП.

⁶ В. чл. 78, ст. 5 ЗПП.

⁷ В. чл. 103, ст. 1 ЗПП.

⁸ В. чл. 278 ЗПП.

⁹ В. чл. 103, ст. 6 ЗПП.

носа, најпре путем коначног утврђења, а потом, ако то буде потребно, и путем принудне реализације у складу са прописима којима се уређује извршење грађанских судских одлука.¹⁰

Не може се замислити тужба без захтева којим тужилац одређује какву пресуду тражи.¹¹ Тужба мора да садржи захтев у погледу главне ствари и споредних тражења, чињенице на којима тужилац заснива захтев, доказе којима се утврђују ове чињенице, вредност предмета спора, као и друге податке које мора имати сваки поднесак.¹² Сваки поднесак мора бити разумљив, како би се по њему могло поступати. Осим тога, морају бити наведени и подаци на основу којих се идентификују парничне странке, тј. њихови законски заступници и пуномоћници (уколико постоје) и предмет спора.¹³

Тужбени захтев мора бити одређен, јер је идентитет тужбеног захтева превасходно значајан због могуће литиспенденције. Он мора бити поткрепљен чињеницама. Како тужилац из одређеног животног догађаја, или склопа животних догађаја, за себе изводи одговарајућу правну последицу, то је он дужан да тај догађај или склоп догађаја опише. Тужбени захтев мора бити у довољној мери индивидуализован, како би се јасно дефинисао његов идентитет. Суд не може да одбије поступање ако се, према наведеним чињеницама, тужбени захтев *prima facie* чини неоснованим, јер би то представљало ускраћивање права на правну заштиту. О основаности тужбеног захтева суд по правилу треба да одлучи након закључења главне расправе.¹⁴

Тужилац мора потпуно и јасно да наведе чињенице на којима заснива свој тужбени захтев, без претераног залажења у детаље. То није случај са правним основом тужбеног захтева. Важи правило *da mihi facta, dabo tibi ius* односно *iura novit curia*. Прецизним навођењем чињеница и предлагањем доказа којима ће се те чињенице утврђивати, тужилац је обавио свој део посла. Да ли је тужбени захтев основан са аспекта материјалног права, јесте питање на које одговор треба да пружи суд.

Суд је у парничном поступку везан тужбеним захтевом.¹⁵ Зато је од изузетне важности да тужбени захтев буде одређен. Тужба је неразумљива пре свега онда када се, из начина на који је формулисан

¹⁰ S. Zuglia, *Грађански парнични поступак FNRJ*, Zagreb 1957, 367.

¹¹ Б. Познић, М. Бачић, Ф. Вражалић, *Закон о парничном поступку са коментаром, уводним законом и регистром појмова*, Београд 1957, 148.

¹² В. чл. 187, ст. 1 ЗПП.

¹³ В. члан 100, ст. 2 ЗПП.

¹⁴ Наравно, поступак се може и раније окончати на основу диспозитивних раполагања парничних странака.

¹⁵ В. чл. 3, ст. 1 ЗПП.

тужбени захтев, не види на коју правну последицу је управљено правозаштитно тражење тужиоца. Са овим не треба мешати пропуштање тужиоца да наведе правни основ свог захтева. Он због тога, видели смо, не може трпети штетне последице. Наведене чињенице, предложени докази којима ће се оне утврдити и истакнути захтев за пресудом одговарајуће садржине, морају представљати кохерентну целину. Уколико међу овим елементима не постоји јасна и логична веза, не може се говорити о разумљивој тужби.

Ретки су наши аутори који су се бавили неразумљивим тужбама. А. Јакшић прави разлику између формално и садржински манљивих тужби. Тужба је манљива формално ако не испуњава законске услове у погледу предвиђеног садржаја. Тај недостатак је отклоњив, осим ако је тужба поднета од страна пуномоћника адвоката. Под садржински манљивом тужбом аутор подразумева такву неодређеност тужбеног захтева која спречава да суд уопште расправља у меритуму.¹⁶

Трива и Дика наводе да је тужбени захтев неодређен ако се суду препушта да нађе адекватно решење с обзиром на чињеничну основу спора, или да сам утврди основу у односу коју тужиоцу припада субјективно право. Такав тужбени захтев би довео у питање деловање начела диспозиције у парничном поступку. Суштина поменутог начела се манифестује у праву странака да одреде границе судског одлучивања.¹⁷

Сам ЗПП помиње неразумљиву тужбу само у чл. 278, а у вези са применом мера из чл. 78 и 103, али ближе не одређује поменути недостатак. По нашем мишљењу, тужбу треба третирати као неразумљиву када се након претходног испитивања тужбе не може јасно одредити зашто је тужилац уопште ставио у покрет механизам судске заштите субјективних грађанских права. Осим ситуације у којој је изостало јасно одређење захтева, овде долазе у обзир све оне противречности и нелогичности које спречавају суд да усмери своју делатност ка испитивању основаности тужбеног захтева. Као што првостепена пресуда, у којој је изрека противречна разлозима пресуде, не може издржати контролу жалбеног суда, већ бива укинута, исти аргументацију треба применити и на тужбу у којој се, због одсуства склада између наведених чињеница, предложених доказа и постављеног захтева, не може јасно утврдити у ком смеру би требало да се креће активност суда.

¹⁶ А. Јакшић, *Грађанско процесно право*, Београд 2007, 318. Као пример аутор наводи тужбу којом је тражена предаја ствари, а да притом из чињеница наведених у тужби произилази да је тужилац раскинуо уговор.

¹⁷ S. Triva, M. Dika, *Грађанско парнично процесно право*, Zagreb 2004, 411.

3. ПРОТИВРЕЧНА СХВАТАЊА ОКРУЖНОГ И ПРВОГ ОПШТИНСКОГ СУДА

Први општински суд у Београду је својим решењем П. бр. 9474/06 од 06.11.2006. године одбацио тужбу С.М. као неуредну. У образложењу је, навео да је тужила, преко пуномоћника адвоката, поднела тужбу ради поништаја уговора, а у реферату навела чињенице и предложила доказе који се односе на ништавост уговора. Након што је претходно испитао тужбу, суд је нашао да је реферат тужбе у супротности са петитумом, имајући у виду да су разлози који су наведени у реферату тужбе разлози за ништавост уговора, док се у петитуму тужбе тражи поништај уговора који представља санкцију за рушљиве правне послове, те је тужба неразумљива.¹⁸

Оценом разлога предметног решења, види се да се, према тумачењу првостепеног суда, супротност петитума тужбе њеном реферату, сматра недостатком који спречава одлучивање у меритуму. Једноставнијим речником речено, странка је тражила да се уговор поништи из разлога релативне ништавости (рушљивости), док су чињенице и докази који су наведени у тужби такви да указују на постојање разлога апсолутне ништавости. Тужилац је тражио једну правну последицу, а навео чињенице и доказе којима се утврђује постојање друге правне последице. У конкретном спору ради се о разликама између апсолутне и релативне ништавости.

Уговор је апсолутно ништав, уколико је противан принудним прописима, моралу или јавном поретку. На апсолутну ништавост суд пази по службеној дужности, а на овај недостатак се може позвати и свако заинтересовано лице. Право на истицање ништавости се на гаси. Апсолутно ништави уговори не производе правно дејство.¹⁹

Рушљиви уговори производе правна дејства, али се могу поништити у законом прописаном року, на захтев законом одређеног круга лица. Релативна ништавост првенствено погађа појединачне интересе, па се зато на њу пази само на захтев заинтересованог лица, а не и *ex officio*. Пресудом, која се доноси по тужби за поништај уговора из разлога релативне ништавости изриче се поништај уговора, што значи да она има конститутивно дејство. Насупрот њој, пресуда која се доноси по тужби за стављање ван снаге уговора из разлога апсолутне ништавости, има деклараторну природу. Њоме се ништавост не изриче, већ констатује, и то *ab initio*.²⁰

Супротстављеност између реферата и петитума тужбе у предметном спору несумњиво постоји. То је тачка око које постоји са-

¹⁸ Решење Првог општинског суда у Београду П. бр. 9474/06

¹⁹ С. Перовић, *Облигационо право*, Београд 1990, 450–452.

²⁰ *Ibid.*, 470.

гласност првостепеног и другостепеног суда. Оно што ствара проблем јесте различито тумачење правних последица те противречности. Основно питање јесте да ли се описани недостатак може тумачити као неразумљивост тужбе. Неразумљива тужба би значила да се по њој не може поступати, па је, због тога што је потписана од стране пуномоћника из реда адвоката, нужно њено одбацивање.

Приликом укидања решења првостепеног суда о одбацивању тужбе, другостепени суд је користио овлашћења из чл. 372 ЗПП, а у вези са чл. 388 ЗПП. Ради се о одредбама ЗПП којима се, у поступку одлучивања о жалби против решења, прописује сходна примена одредаба којима се уређује поступак по жалби против пресуде, односно којима се дефинишу границе испитивања првостепене пресуде у поступку по жалби. Као разлог за укидање првостепеног решења о одбацивању тужбе, Окружни суд наводи битну повреду одредаба ЗПП из чл. 361, ст. 1. То је релативно битна повреда одредаба парничног поступка, која постоји ако суд у току поступка није применио или је неправилно применио коју одредбу ЗПП, а то је било или је могло бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. То значи да је оваква „повреда“ првостепеног суда, по налажењу жалбене инстанце, само у датом поступку могла бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Окружни суд се није ближе упустео у оцењивање „пропушта“ насталих у првостепеном поступку. Другостепени суд даље налаже првостепеном, да у поновљеном поступку отклони описану повреду, те да, како суд није везан правним основом тужбеног захтева (кога тужилац није у обавези да наведе), након што изведе потребне доказе, одлучи новом и правилном, на закону заснованом одлуком. Окружни суд у Београду тиме сугерише да неће дозволити поновно одбацивање тужбе, већ индиректно налаже Првом општинском суду да, тек пошто спроведе главну расправу, те ако сматра да тужбени захтев није основан, донесе коначну одбијајућу пресуду. Из овога се јасно види став Окружног суда да то што је тужилац навео чињенице и доказе у прилог апсолутне ништавости, а петитум усмерио на рушљивост, представља само грешку у означавању правног основа тужбе, на шта тужилац, сходно одредбама ЗПП, није обавезан. Овакав став може се усвојити за кондемпнаторне тужбе. Ако би тужилац тражио исплату неке новчане суме из једног правног основа, суд би могао да досуди ту исту суму из другу правног основа. Насупрот томе, за деклараторну тужбу правни основ може бити од значаја када тужилац нема правни интерес да његов захтев буде усвојен по неком другом правном основу.²¹ Означење правног основа је важно и код конститутивних тужби јер није, при-

²¹ Б. Познић, „Да ли је потребна реформа југословенског парничног законодавства“, *Актуелна питања југословенског процесног законодавства*, Београд 1996, 14.

мера ради, свеједно из ког се разлога разводи брак.²² У нашем примеру, тужилац је поднео тужбу са конститутивним петитумом и рефератом који више одговара деклараторној тужби.

Резоновање Окружног суда у Београду нисмо склони да прихватимо. Истицање у тужби чињеница и доказа на којима се темељи тужбени захтев, није исто што и правно квалификовање истих. Тачно је да странка није дужна да наведе правни основ свог захтева, већ суд треба да утврди да ли захтев странке има свог основа у материјалном праву, али је то применљиво само на кондемпнатроне тужбе, што овде није случај. Она мора да означи чињенице из којих изводи тужбом тражену правну последицу.²³ Тужилац је у описаном случају изнео један чињенични склоп и предложио доказе којима ће се тај склоп утврдити, а онда захтевао правну последицу која са тим склопом чињеница и предложеним доказима нема никакве везе. На тај начин је тужилац пропустио да индивидуализира тужбени захтев. Предмет спора је зато немогуће утврдити. Владајуће је схватање да предмет спора има двочлану структуру. Он се састоји из чињеница и правне последице која је тужбом захтевана. У описаном спору, тужилац је захтевао једну правну последицу, а навео чињенице и доказе у прилог друге правне последице, па је у одређеном смислу тужба и непотпуна, тј. не садржи елементе неопходне за улазак у питање основаности тужбеног захтева. Не може се водити главна расправа о постојању једне правне последице, а да се притом користе чињенице и докази којима се тежи доказати друга правна последица. Ако је као последица тражено поништавање уговора (релативна ништавост), онда ће таква тужба бити уредна само ако су изнете чињенице и предложени докази у прилог те правне последице. Да би наведена тужба била потпуна и разумљива, мора да се измени или правна последица или чињенични склоп. Тужилац би морао да напише нову тужбу, чија би се уредност и разумљивост изнова ценила.

Коначно, Окружни суд у Београду се позива на чл. 78 и 103 ЗПП, али његовој пажњи измиче чл. 278 ЗПП, који говори о неразумљивости, као узроку немогућности мериторног одлучивања о тужбеном захтеву. Тужба садржи чињенице, предлоге доказа и правну последицу, али су ти елементи потпуно неповезани један са другим. Укидајући решење о одбацивању тужбе, са напред цитираним образложењем, Окружни суд у Београду је „поучио“ странку како да измени своју тужбу и како да води спор у поновљеном поступку. Тиме је изашао из граница постављених начелом о поуци неуке странке (односи се само на процесна права и дужности, а не и на материјално право) и изгубио из вида своје основне задатке.

²² E. Schilken, *Zivilprozessrecht*, Bonn 2006, 114.

²³ Б. Старовић, Р. Кеча, *Грађанско процесно право*, Нови Сад 2004, 205.

Са своје стране, Први општински суд је утврдио да је супротност петитума реферату тужбе неразумљивост као процесна мањкавост. То је недостатак који спречава мериторну расправу, док се не отклони. Овде могућности за отклањање не постоје, јер је тужба поднета преко пуномоћника адвоката. Тужба је неуредна, зато што је захтев из петитума тужбе неразумљив и неизвршив, а имајући у виду чињеницу да нису наведени разлози за поништај уговора. Да је тужба била поднета преко пуномоћника који није адвокат или преко саме странке, *stricto sensu* тумачећи, тужбу би требало вратити на отклањање недостатака. Међутим, када би се ти недостаци отклонили тако да тужба буде разумљива, по среди би била нова тужба. Онда се поставља питање смисла враћања тужбе на исправак или допуну, ако као резултат тих радњи треба да настане потпуно нова тужба. Како смо се определили за теорију о двочланој структури предмета спора (чињенични основ и правна последица), то би се у овом случају нужно и десило, зато што би странка морала или да измени склоп чињеница или саму правну последицу.

4. ПРЕВАЗИЛАЖЕЊЕ ПРОБЛЕМА

Анализирана судска одлука Окружног суда у Београду је само један у низу показатеља лоше праксе у погледу одбацивања тужбе. Суд се притом ограничава на крута, формалистичка схватања, које не представљају ништа друго до, најпростије, граматичко тумачење норми ЗПП. Када бисмо примењивали критеријуме Окружног суда у Београду и тужба једног грађанина који, на пример, тражи од суда да обавезе једну музичку групу да понови концерт којем је присуствовао, али га није чуо услед лошег озвучења, била би допуштена. Грађанин би могао да тужи и пошту, зато што му није на време стигао позив на рочиште, иако је рочиште одложено, па никакве штетне последице нису наступиле.

Одбацивање тужбе, односно спречавање почетка мериторног расправљања, због тога што је тужба неразумљива или погођена другим процесним мањкавостима је неопходно, како би се, с једне стране допринело смањењу броја безразложно поднетих тужби (заправо тужби често поднетих из неког другог разлога, а не постојања угрожавања или повреде субјективног грађанских права), али и подизању свести о потреби поштовања процесних закона. Анализирано решење Окружног суда у Београду указује, на међу став који је и даље присутан међу појединим судијама, да се увек када је тужба оптерећена недостатком, одређује додатни рок за његово отклањање. Рестриктивно се тумаче претпоставке за одбацивање тужбе и заправо инструишу првостепени судови да радије воде главну расправу до

краја, па онда одбију тужбени захтев, него да примене овлашћења која им у погледу одбацивања тужбе признаје ЗПП. У нашем случају, Окружни суд у Београду је заправо упутио странку (иако је имала пуномоћника адвоката) да поднесе нову тужбу, са новом правном последицом или новим описом чињеница. И право странке да отклони недостатке у свом тужбеном захтеву би морало бити законски ограничено, како би се избегавала доста широка тумачења, а која не иду на руку принципу процесне економије. У том смислу би се у одредбама ЗПП могло учинити прецизирање да је суд дужан да одбаци тужбу и онда када би исправак или отклањање уочених недостатака водило новом идентитету предмета спора. Такво решење би спречило злоупотребу процесних права и дужности, али и растеретило парничне судове поступака који имају неке друге циљеве, а не реализацију правозаштитних потреба.